

Джерела та література

1. Артоболевский И.И. Очерки истории техники в России (1861-1917) / И.И. Артоболевский, А.А. Благоднаров. – М.: Наука, 1975. – С. 19-25.
2. Открытие железнодорожного моста на Днестре // Киевлянин. – К., 1870. – №16; Открытие железнодорожного моста на Киево-Курской железной дороге // Киевлянин. – К., 1870. – №21; Киевский железнодорожный мост на Днестре Киевлянин. – К., 1870. – №23.
3. Російський Державний Історичний Архів (РГІА), ф. 219, оп. 1, ч. 4, спр., 6216, арк. 75, 80.
4. Евремцев Г.П. История Коломенского завода 1863-1983 гг. / Г.П. Ефимцев. – М.: Мысль, 1984. – С. 15-16.
5. Олійник В. Людина, яка «спорудила собі віковичний пам'ятник», але була благополучно забута киянами / В. Олійник // Дзеркало тижня. – К., 2005. – №20.
6. Касаткин Г.С. Выдающийся инженер и предприниматель. К 175-летию со дня рождения А.Е. Струве / Г.С. Касаткин // Железнодорожный транспорт. – 2010. – №10. – С. 72-73.

Алексей Кривошишин

СТРОИТЕЛЬСТВО ДНЕПРОВСКОГО МОСТА (МОСТ А.Е. СТРУВЕ) НА КУРСКО-КИЕВСКОЙ ЖЕЛЕЗНОЙ ДОРОГЕ 1868-1870 ГГ.

В статье раскрывается социально-экономическое значение сооружения Днепроовского моста для Курско-Киевской и Киево-Балтской железных дорог, а также освещается роль военного инженера А.Е. Струве в строительстве моста.

Ключевые слова: железнодорожный мост, железнодорожный вокзал, инженер Струве.

Olexiy Kryvopishyn

CONSTRUCTION OF DNIPROVSKYI BRIDGE (BRIDGE OF A.Y.STRUVE) ON KURSK-KYIV RAILWAYS IN 1868-1870-s

In the article there probed a problem question of mutual use of the Kiev railway station by the Kursk-Kiev Railway and Kiev-Baltic Railway through introduction to exploitation of railway Dnipro bridge. There is also showed the role of military engineer A.E. Struve in the construction of the bridge.

Key words: railway bridge, railway station, engineer Struve.

УДК 792(477.83-25)(=162.1)«1918/1939»

Тарас Горбачевський (м. Львів)

ПОЛЬСЬКИЙ ТЕАТР У ЛЬВОВІ В МІЖВОЄННИЙ ПЕРІОД ХХ СТОЛІТТЯ

У статті розглянуто кризові явища театрального мистецтва у Польщі в міжвоєнний період, діяльність польського театру у Львові та розвиток малих форм театру у місті.

Ключові слова: театральне мистецтво, Львів, драма, кабаре, ревіо-театр, міжвоєнний період.

Місто Львів, як центр культурного життя Східної Галичини, значно послабив свої позиції у 1920-их рр. ХХ ст. Польська адміністрація впродовж десятиліття не змогла ліквідувати воєнні збитки, завдані Першою світовою, українсько-польською та радянсько-польською війнами. Хоча у польській державі місто отримало статус центру воєводства, зміни, пов'язані з розпадом Австро-Угорщини, відбилися на всьому громад-

ському житті й виявилися у політичній, господарській та культурній деградації, порівняно зі станом напередодні 1914 р. Львів залишався мультикультурним містом, де поруч проживали поляки, євреї, українці, німці. Національно-культурні протиріччя, які меншою мірою відчувалися в австрійські часи, в міжвоєнний період набули небезпечних проявів у формі антиєврейських та антиукраїнських виступів, що зрештою не додавало

честі польській владі і позначилося на культурних процесах у місті загалом.

Метою даної статті є: показати особливості функціонування польського театрального життя у Львові, розкрити його репертуар та національно-культурну спрямованість. Вказана тема вже частково досліджувалася театрознавцями [6, 8] і майже ніколи професійними істориками та краєзнавцями [7].

Занепад театральної культури в цілому та фінансового становища галузі спостерігався по всій території Другої Речі Посполитої. Міністерство культури і мистецтва не змогло проіснувати і два роки й було передане у структуру Міністерства релігійних віросповідань та народної освіти в 1920 році. На початку 1922 р. в даному міністерстві почав функціонувати департамент мистецтва, котрий опікувався театральною справою в країні [1, 12]. Спеціального закону про ведення театральної діяльності не існувало. Лише у 1933 р. введено в дію розпорядження президента щодо проведення масових розважальних заходів на території всієї Польщі, згідно з єдиними юридичними нормами. До того часу діяльність театрів у Львові регламентувалася за старими австрійськими приписами. Вистави допускалися на сцену після погодження зі староством або воєводською управою, котрі після посилення цензури у 1930-их роках абсолютно забороняли постановки запідозрені в пропагуванні ідей пацифізму та комунізму [1, 13].

У 1918 р. на землях відродженої Речі Посполитої діяло 18 постійних театрів, і кількість їх постійно зростала, однак після економічної кризи таких театрів налічувалося лише 22 (у 1934 р.). Всі постійні театри у Польщі перебували у власності міст (навіть національний у Варшаві). Така ситуація тривала до сезону 1930 – 1931 рр., коли внаслідок загострення економічної кризи міські бюджети вже не витримували субвенціонування театральної галузі, а відтак театри вийшли з-під юрисдикції міст. Характерними для театральної галузі початку 1930-их рр. стали пошуки спонсорів і зростання числа конфліктів між директорами театрів та акторами, які вимагали збереження досить високих зарплат (у 1923 р. найвідоміші варшавські актори отримували до 15 тис., а в 1934 р. найвищі акторські заробітки досягали лише 1500 злотих) [2, 4].

Іншою стороною театрального життя у міжвоєнній Польщі був неабиякий розвиток театральної критики, яка в своїй основі базувалася на необхідності зміни репертуару та переході до «живого театру», який міг би перейти від постановки «незначних комедійок» до більш значущих творів

світової драматургії та домогтися співучасті глядача й актора [3, 5–6]. Слід зазначити, що у 1920–1930-х рр. серед широких розважальних заходів все більшої популярності набувають масові походи на перегляд кінофільмів та спортивні події, натомість театр втрачає свого глядача. При постановці театральних вистав режисери та директори театрів половину, а то й більшу, репертуару відводили творам польських авторів, виділяючи їм величезні гонорари, не в останню чергу через вимоги критики, однак це зазвичай не приносило бажаних дивідендів.

У міжвоєнній Польщі культурне життя доповнювали аматорські театри, що швидко розвивалися та залучили до себе значну частину молоді й виконували насамперед виховну функцію [4, 3–5]. У Львові з метою розвитку аматорських театральних колективів та пропагування театрального мистецтва існував Союз театрів та народних хорів, який ставив за мету піднесення культури та освіти найширших верств польського населення через організацію театральних, хорових і музичних виступів, окрім Львова, в інших містах Галичини. Крім того, Союз видавав спеціальну літературу, листівки, організував драматичні, музичні та хорові конкурси з призами, сприяв організації театральних вистав, концертів [5, 1–2]. Самодіяльними львівськими хорами та театрами опікувалися професійні діячі, які надавали методичну допомогу аматорським театрам на провінції і, крім того, аматорські колективи отримували з майстерні Великого театру театральні декорації для власних постановок [6, 35].

У Львові, що був дуже важливим осередком польської культури у Східній Галичині, польський театр сва ознаки, що були притаманні для всієї території Речі Посполитої. Після 1918 р. театри міста опинилися у нестійкому фінансовому становищі. Ситуацію ускладнював вплив найкращих акторських кадрів у Варшаву, з чим нічого не могла вдіяти львівська влада та призначені нею керівники міських театрів Р.Желазовський і С.Невядомський. Певний сплеск культурного життя пов'язаний з іменем М.Тарасевича (директор театрів міста у 1919 – 1921 рр.), який, незважаючи на повоєнні труднощі театральної кон'юнктури, зумів залучити до театрів досвідчених режисерів Ф.Фрачковського, Л.Чарновського, Е.Хаберського, які ставили С.Виспянського «Королева польської корони», А.Новачинського «Варшавські цигани». В опері певний успіх здобула прем'єра «Ероса та Психеї» Л.Ружицького [7, 49].

Протягом чотирьох наступних сезонів керівництво львівським театральним життям здійснював Л.Чарновський, який, незважаючи на фінансові труднощі, домігся організації роботи крім Великого театру, ще й Малого театру (вул. Городоцька) та театру «Новості» (вул. Сонячна). Якщо у Великому театрі ставили драми та опери, то сцена театру «Новості» призначалася для опереток і фарсу, а в Малому театрі показували комедії та драматичні постановки в музичній обробці. Як зазначила дослідниця театального життя Львова О.Паламарчук: «З одного боку, це відгородило серйозне театральне мистецтво від розважального, а з іншого децентрувало творчі сили та відчутно вдарило по «театральній кишені» [8, 96]. Л.Чарновський намагався зберігати досить високий рівень роботи театральних сцен, завдяки консервативним поглядам свідомо стояв на позиціях потреби натуралістичного театру, скептично сприймав новації, що відступали від традицій. Директор особливо підтримував балетні програми театрів. За його сприяння створено балетну трупу, поставлено «Лебедине озеро» П.Чайковського та інші балети. Незважаючи на дефіцит бюджету, львівський глядач побачив прем'єри двох опер «Казанова» Л.Ружицького та «Пан коханець» М.Солтиса, неодноразово ставилися опери Р.Вагнера «Тангейзер», «Золото Рейну», «Валькірія», В.Моцарта «Весілля Фігаро», П.Чайковського «Пікова дама» [9, 271]. Загалом, крім шедеврів світової класики (твори В.Шекспіра, Ж.Мольєра, Г.Ібсена, Ю.Стріндберга, Л.Андрєєва, Р.Роллана) та польської драматургії за керівництва Л.Чарновського у львівських театрах репертуар доповнили вистави драм Косора «Скиба», Огризовича «Жона Гасана Аги», Войновича «Карнавал на даху». Серед режисерів на перший план висунулися Ю.Сосновський та Е.Житецький. Сам Л.Чарновський теж не припиняв паралельно режисерської праці й керував постановкою «Дантона» Р.Роллана, «Котрих б'ють по лиці» Л.Андрєєва, «Св. Іоанн» Б.Шава, не рахуючи комедій. Серед акторського складу, у 1921 р., з'явилося молоде покоління талановитих акторів – Дебіцька, Романувна, Лозинська, Ганська, Чайковська, Геровський, Бжеський [7, 50].

Незважаючи на збереження пристойного мистецького рівня, дефіцит між прибутками та витратами невблаганно зростав на користь останніх і становив у 1924 р. понад мільйон злотих, що врешті й посприяло рішенню міської влади замінити Л.Чарновського, а фінансування Малого теа-

тру взагалі припинити, посилаючись на брак коштів. Посаду директора Львівського театру із заданням покращити фінансове становище театральної справи отримав Г.Барвінський, колишній директор Луцького театру, який одразу залучив до співпраці Ю.Єдлича, відомого театального критика. Останній оновив репертуар за рахунок творів світової драматургії, раніше незаних у Львові [10, 143]. Л.Чарновський продовжив свою діяльність у Малому театрі, що діяв на приватні кошти до 1929 р. Невдовзі Г.Барвінський зумів збільшити прибутки за рахунок зниження цін на квитки та залучення ширшої аудиторії. Твори польських авторів займають все більше місця в репертуарі. Певний успіх сприяв постановкам «Гетьман Станіслав Жолкевський» Брончука, «Вовки» Р.Ролланда, «Кредове коло» Клабунда (справжнє ім'я – Альфред Геншке). Крім того в 1925–1927 рр. проходили вистави «Жінка, вино і танці» Кеджинського, «Троянда» Жеромського, а в опері – «Король Зигмунт Август» Йотейки, «Веселі кумусі з Віндзора» Ніколає, «Легенда Балтики» Нововійського. У режисерів Е.Житецького, Ю.Сосновського своєю роботою відзначився колишній актор варшавського театру ім. Богуславського Я.Страхоцький, який переніс на львівський ґрунт театральний стиль Л.Шіллера. Новими зірками на львівській сцені спалахнули імена Леонії та Софії Барвінських, а також Гутнера, Квятковського, Мільського, Шиндлера [7, 51].

Директором міських театрів Львова у сезоні 1927 – 1928 рр. призначено Т.Тжцінського, знаного театрознавця, що працював у театрах Кракова та Варшави, кавалера ордена «Polonia Restituta». Поруч з ним працювали режисери В.Семашко, Я.Страхоцький, Е.Житецький під керівництвом яких польський театр продовжував творчо розвиватися. Сезон вдало розпочала містерія П.Кальдерона–Ю.Словацького «Незломний князь», де головну роль виконав Ю.Остерва (у тому ж сезоні він також зіграв у «Визволенні» С.Виспянського). Певного успіху досягли оновлений «Гамлет» В.Шекспіра, «Сніжна ніч» А.Рубіцького, а справді монументальною світового рівня інсценізацією стала постановка «Виходу грецьких послів» Я.Кохановського, яку Т.Тжцінський вперше презентував декілька років тому у Краківському Вавелі. Критики також відзначили працю режисерів В.Семашко («Весілля» С.Виспянського), Я.Страхоцького («Гамлет» В.Шекспіра), Е.Житецького («Гра любові та смерті» Р.Ролана). Однак, незважаючи на працю

успіхи, касовий недобір збільшився: лише опера недоотримала більше мільйона злотих. Саме тому робота Т.Гжінського та музичного керівника опери Є.Бояновського не отримала належної віддачі. Однією з причин неприбутковості бюджету львівських театрів стали збільшені витрати на оперу (в тому сезоні залучено два оркестри та хори). Проте не можна не відзначити, що в 1927–1928 рр. Львівський театр мав репертуар не гірший від Варшавських театрів. 50% репертуару віддано виставам на твори польських авторів (це був другий показник після Народного Театру у Варшаві). У Львові утворилася стала театральна публіка. Крім того, львівська сцена час від часу гастролювала містами Галичини та Волині [7, 54].

Наступний театральний сезон 1929–1930 рр. став переломним, адже саме тоді міський бюджет вже не міг витримати тягар дофінансування театрів, і тому всі театральні проблеми вирішували самі колективи. До кінця сезону театральні справи в місті довірили Л.Чарновському, який зміг домовитися про додаткові кошти від уряду міста на реконструкцію сцени Великого театру з встановленням найсучаснішого освітлення та нової системи вентиляції. Саме в 1930 р. припали урочистості святкування 30-ліття Великого театру, що отримав спеціально адаптовану нову залу (театр «Розмаїтості») в Народному домі для показів драми та опереток [11, 16].

Загальну економічну кризу, що охопила Польщу, відчувало театральне життя Львова. Ціни на квитки значно підвищилися, зменшився показ прем'єр, а скорочений склад колективу працював на старих здобутках. Оперний та оперетковий склади об'єднано, а оркестр і хор скорочено. По суті театр змушений виживати самостійно на кошти добровольців. Зокрема, в 1931 р. виникло «Товариство шанувальників музики та опери», основною метою якого був збір коштів для повноцінної праці музичного театру. Однак ці разові ін'єкції не могли виправити плачевний стан справ [8, 97]. Найнебезпечнішим для театального життя став 1932 р., коли серед всіх міст Польщі найменша відвідуваність театрів була зафіксована у Львові і складала не більше 25%. У 1933 р. власний оперний театр у Львові перестав існувати, а на сцені виступали переважно гастролюючі колективи. У 1930 – 1933 рр. керівництво театром у Львові здійснювали С.Чапельський та З.Залеський, крісло художнього керівника отримав один із найкращих польських режисерів

Л.Шіллер. Останній був відомий своїми лівими поглядами і тому постійно мав проблеми з владою, він одним із перших вжив термін «Західна Україна» на протигагу загальноприйнятому «Східна Польща». В 1932 р. Л.Шіллера арештовано, невдовзі відпущено, але до повноцінної праці він повернутись не зміг [10, 155–156]. Л.Шіллер за короткий період праці у Львові здійснив постановки «Кордіана» Ю.Словацького, «Дзядів» А.Міцкевича, «Коріолана» В.Шекспіра. На сцені «Розмаїтості» Л.Шіллер організував вистави за п'єсами Г.Гауптмана, С.Цвейга. В подальшому роботу Л.Шіллера у Львові продовжив В.Гожици [12, 124].

Друга половина 1930-их рр. подарувала Львову повернення великих театральних традицій, пов'язаних з іменами режисерів Г.Шлетинського, Є.Шиндлера, Я.Варнецького, акторів К.Анквіч–Шийковської, С.Барвінської, Я.Брохвіч, Г.Ханецької, І.Гурської, Л.Жилінської, Г.Боровського, Ч.Калиновського, Ю.Махальського, Л.Мадалінського, В.Непржезького. За дирекції міськими театрами Львова Я.Варнецького репертуар Великого театру в театральному сезоні 1937 – 1938 рр. розпочав «Король бродяг» Б.Покера, театр «Розмаїтості» повернувся в групу міських театрів з комедією «Теорія снів Фрейда» Квюйдзінського. Львів'яни в цьому сезоні мали змогу побачити «Варшав'янку» С.Виспянського, трагедію Й.Шіллера «Інтрига і любов», польську комедію «Пан Жовяльський» О.Фредри [13].

Крім діяльності трьох великих польських театрів у Львові розвивався театр малих форм. Зокрема, у 1918 – 1921 рр. у Львові діяло літературне кабаре «Четвірка», що збирало публіку на кумедні літературні «шаржі», пародії, пасквілі з музичним супроводом. З розпадом колективу на його місці у 1925 р. колишньою виконавицею, композиторкою та піаністкою «Четвірки» А.Кітшман створено нове літературне кабаре «Семафор», що об'єднало польсько-єврейський колектив за участі Ю.Майсна, Є.Вальдена, Г.Мунда, К.Мацкевича. В «Семафорі» репрезентували поезію П.Пейпера, Б.Ясінського, Л.Стаффа, К.Віржинського, Т.Чижевського. Кабаре проіснувало не так довго, однак збирало публіку вищого інтелектуального та майнового рівня.

Наприкінці 1930-их рр. у Львові запрацював колектив «Кривої Латарні» з амбіціями елітарного клубу, де ставилися музичні сцени. Серед місцевих зірок найбільш відомими були Г.Рунобіцька, С.Дал, М.Маковецька. Однак, су-

дячи з критики, «Крива Латарня» не представила глядачам нічого нового та не подала ніяких артистичних вартостей, крім «несмачної еротики з грубими скетчами» [14, 166–167]. У другій половині 30-их рр. до Львова неодноразово приїздили з гастролями варшавські та краківські кабаре «Qui pro Quo», «Чорний кіт», «Морське око».

Окрім кабаре, іншим видом театрів малих форм стали ревію-театри, діяльність яких була малознаною і орієнтованою на приміську публіку. Всі урочистості, що проходили у Львові, зазвичай включали в офіційну програму відвідини театрів. Це стосувалося ювілеїв та балів, що могли проходити в залах Великого театру, зокрема святкування ювілеїв сценічної діяльності львівських акторів театру.

У міжвоєнний період в мистецькому житті цікавим для глядача стала акробатика. Міські театри також включали акробатичні номери в свої постановки. Інколи вони були досить небезпечні й проходили без страховки, чим ще більше захоплювали глядачів, як це мало місце під час різдвяних святкувань 1933 р. у Великому театрі. Акробатичні номери в першій третині ХХ ст. набули театральних рис. Всі подібні акції мали широкий розголос в пресі. У 1929 р. відбулася одна з найрезонансніших подій, що в майбутньому спричинила появу численних міфів. Відомий на всю Польщу акробат Е.Полінський, знаний як «людина-муха», невдало завершивши свій виступ, загинув у Львові [6, 29,91].

Популярними серед молоді були театральні секції польського «Сокола». Впродовж 1930-их рр. у Львові в залах «Сокола» постійно проводилися поетично-музичні вечори із залученням театральних груп аматорів. Деякі аматорські колективи відзначалися справжнім професійним рівнем («Сирена» на Клепарові). Для своїх театральних виступів філії польського «Сокола» нерідко орендували додаткові приміщення або будували власні, як осередок в Клепарові у 1931 р., де в тому ж році показано популярну виставу «Ніч у Бельведері». Театральний зал на Замарстинові використовували як аматорські, так і професійні колективи. Незважаючи на занепад власних професійних театрів, театральне життя у 30-их рр. розвивалося за рахунок численних гастролей [6, 149–151].

Крім польських театрів, які задавали тон театральному життю міста, у Львові діяли єврейські та українські театри. Протягом всього міжвоєнного періоду діяв театр Гімплув, в якому ставилися історичні постановки, комедії та фарси польською мовою, рідше їдишем. Слід зазначити, що єврейський театр міжвоєнного періоду зазнав особливого польського впливу. Асимільовані єврейсько-польські трупи діяли у вищезгаданому «Семафорі» та «Розмаїтості». І це було яскравим прикладом виживання однієї нації в умовах панування іншої [12, 126]. Чимало єврейських акторів грали на сценах Великого та Малого театрів, а польський репертуар, що його ставили на головних сценах, майже виключно був єврейського походження.

Український театральний рух, як і перед Першою світовою війною, організовувався навколо громадських організацій «Просвіта», «Січ», «Сокол». У 20-х рр. в будинку, де містився Музичний інститут ім. М.Лисенка, існував театр «Українська бесіда». Крім нього, у Львові в коротких проміжках часу діяли Український народний театр ім. М.Садовського, Український театр ім. І.Котляревського. Однак, слід зазначити, що українського постійного театру у Львові до 1939 р. не існувало. В 30-х рр. українська публіка надавала перевагу виставам польських театрів. На думку критиків, це пояснювалося в першу чергу жебрацьким рівнем українського театру, який мав більше шансів розвитку поза межами міста. Наприклад, театр ім. Тобілевича у своїх львівських спектаклях ніколи не мав такого успіху, як перед провінційною публікою. Український глядач вимагав такого ж мистецького рівня від свого театру, який він бачив у польського, однак реалізувати ці бажання в міжвоєнний період не вдалося в першу чергу через нерівнозначне фінансування (польський театр мав хоч якусь державну підтримку), брак досвідчених режисерів і стабільної публіки [15, 101].

Нова польська влада намагалася використати театр як засіб впливу на формування польської національної ідентичності, становлення культури громадян відродженої Польщі. Натомість відсутність фінансової підтримки та економічна криза, політична цензура не сприяли розвитку українського театального мистецтва.

Джерела та література

1. Кучерепа С. Польський театр на Волині / С. Кучерепа. – Луцьк, 2005. – 114 с.
2. Pape S. Drogi odrodzenia teatru / S. Pape. – Katowice, 1936. – 20 s.
3. Kannywna M. Ćywy teatr / M. Kannywna. – Katowice, 1935. – 47 s.
4. Dla teatryw amatorskich przegląd 125 sztuk teatralnych / [wybrał, przejrzał i opracował Adam

Chetnik]. – Warszawa, 1926. – 138 s.

5. Statut Zwizku teatryw i churyw ludowych we Lwowie. – Lwuw, 1935. – 36 s.

6. Нога О. Хроніки міста театрив від «Шекспіра». Театральне життя Львова 1920–1944 років / О. Нога, – Львів, 2006. – 263 с.

7. Сепнік Н. Scena Lwowska (1780 – 1929) / Н. Сепнік, W. Kozicki. – Lwuw, 1929. – 55 s.

8. Паламарчук О. Львівська опера. До 100-річчя Львівського Державного Академічного Театру Опери та Балету імені Івана Франка / О. Паламарчук, В. Пилип'юк. – Львів, 2000. – 155 с.

9. Паламарчук О. Світ моїх зацікавлень / О. Паламарчук. – Львів, 2006. – 399 с.

10. Паламарчук О. Музичні вистави львівських

театрив (1776 – 2001) / О. Паламарчук. – Львів, 2007. – 446 с.

11. W 30-ta rocznick otwarcia Teatru Wielkiego we Lwowie. – Lwuw, 1930. – 32 s.

12. Історія Львова у трьох томах / [ред. Ісаєвич Я.]. – Том 3. – Листопад 1918 – поч. ХХІ ст. – Львів, 2007. – 575 с.

13. Z notatnika repertuarowego // Teatry miejskie we Lwowie. Program Pro Arte. – Wrzesiec. – Lwuw, 1937. – S. 11.

14. Gierszewska B. Kino i film we Lwowie do 1939 roku / B. Gierszewska. – Kielce, 2006. – 428 s.

15. Лужицький Г. Український театр / Г.Лужицький. – Том 2. – Львів, 2004. – 350 с.

Taras Horbachevskiy

Польский театр во Львове в междувоенный период XX века

В статье рассмотрены кризисные явления театрального искусства в Польше в междувоенный период; деятельность польского театра во Львове и развитие малых форм театра в городе.

Ключевые слова: театральное искусство, Львов, драма, кабаре, ревио-театр, междувоенный период.

Taras Horbachevskyy

Polish theatre in Lviv during the interwar period of the XX century

This article shows crisis phenomena of theatre art in Poland during the interwar period; activities of the Polish theatre in Lviv and development of the small forms of theatre in the city.

Key words: theatre art, Lviv, drama, cabaret, revie-theatre, interwar period.

